

Pekka Ervast

Kalevalaa tutkimaan

Eripainos Tietäjä 1912

Tulisoronen

PEKKA ERVAST

KALEVALAA TUTKIMAAN

Näköispainos Tietäjä 1912:

- nro 1, s. 26–31
- nro 2, s. 62–67
- nro 3, s. 112–120
- nro 4, s. 153–163

**Tulisoronen
Lahti 2025**

SISÄLLYS

Kalevalaa tutkimaan.....	3
Kalevalan luomiskertomus.....	9
Kalevalan avaimet.....	15
Kalevalan Aino-taru.....	25

2. painos

(1. painoksessa ISBN 951-8901-16-3 Kesävuori Purujärvi 1989 oleva artikkeleiden järjestys on tässä korjattu Tietäjä 1912 mukaiseksi.

Lisätty kirjaluettelo.)

www.tulisoronen.fi

www.kristosofia.fi

www.kristosofia.net

ISBN-978-952-7316-33-7

© 2025 Pekka Ervast

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

KALEVALAA TUTKIMAAN.

Kun keisari Aleksanteri I lausui nuo merkilliset sanat: „Me tahdomme korottaa Suomen kansan kansakuntien joukkoon“ — lieneekö hän silloin aavistanut, kuinka tosia hänen sanansa olivat? Hän todella lausui ennustuksen, sillä viime vuosisata näki sen tapahtuvan, että Suomen kansa nousi kansakuntien joukkoon.

Tämä tapahtuma oli, sen tiedämme, suureksi osaksi Kalevalan ansiota. Kun Kalevala ilmestyi, silloin alkoi Suomen kansa herätä, se alkoi tuntea, että sillä on menneisyys, historia, ja että se on jotakin osannut luoda. Ympäri sivistyneen maailman levisi Suomen kansasta maine ja kaikkialla alettiin huomata, että

tuolla kaukana Pohjolassa asuu pieni kansa, joka on luonut sellaisen eepoksen, jonkalaisia on harvoja maailmassa.

Me tiedämme, minkälaisen ihastuksen Kalevala, kun se ensin tuli tunnetuksi, herätti sekä ulkomailla että meillä. Siitä astui ikäänkuin elävänä esiin kuva Suomen kansan muinaisuudesta, sen pyrkimyksistä, riennoista ja elämistavoista, ja myös selvä kuva sen kansan uskonnosta, ylevistä ihanteista, sankareista. Kalevalaa alettiin pitää lähteenä Suomen kansan muinaisuuden tutkimiselle. Eikä siinä kyllin, vaan moni ajatteli: tämä Kalevala, joka näyttää, mitä Suomen kansan hengessä piilee, se todistaa meille samalla, minkälainen voi olla Suomen kansan tulevaisuus. Näin moni ajatteli ensimmäisen innostuksen hetkinä.

Tiedämme sitten, kuinka tämän ensimmäisen heräymyksen jälkeen tuli toinen herätys kansallemme, suomalaisuuden nousu, Snellmanin ja muiden aikaansaama. Tämä kaikki korotti Suomen kansakuntien joukkoon.

Innostus aina laimenee. Niin on myös myöhemmin innostus Kalevalaan jonkun verran laimennut. Sitä kyllä luetaan kouluissa, sitä pidetään kansallisena kirjana, mutta tieteellisellä taholla on ruvettu epäilemään sen historiallista pätevyyttä. On huomattu, että Kalevala ihan sellaisenaan kuin Lönnrot sen antoi, ei ole lähtenyt kansan suusta, vaan että siinä myös on kerääjän ja kokoonpanijan käsialaa.

Tieteellinen tutkimus on sitten koettanut ottaa selvää, millä tavalla Kalevala oikein on syntynyt, minkälaiset ovat sen alkupe räiset lähteet ja mitä Lönnrot on näihin liittänyt. Nykyään en luule, että monikaan antaa niin suurta historiallista arvoa Kalevalalle kuin ennen. Tahdotaan väittää, ettemme Kalevalasta voi saada aivan selvää ja pätevää kuvaa Suomen kansan muinaisesta uskonnosta. Näin on jouduttu innostuksen kukkuloilta alas laaksoon. Nyt otetaan vakavasti tutkittavaksi, onko Kalevalassa ensinkään mitään syvempää merkitystä takana vai sisältääkö se vain katkelmia Suomen kansan muinaisesta elämästä, sen taikauskosta, sen luonnonpalveluksesta. Vielä eivät tiedemiehemme ole lopullisesti ratkaisseet, mitä arvoa on myönnettävä Kalevan sisällykselle. He ovat tutkineet kieltä ja kaikenmoisia yksityisseikkoja, mutta he eivät ole vielä uskaltaneet ryhtyä runoelman henkeen. Ja jos ovat-

kin sitä kosketelleet, ovat heidän selityksensä aina käyneet hieman materialistiseen, aineelliseen suuntaan. Sehän on nykyaikana ylimalkainen tendenssi.

Mutta meidän aikanamme on myös olemassa kolmas käsitys Kalevalasta. Teosofinen liike on alusta saakka julistanut määrättyä käsitystään Kalevalasta. Se on asettanut Kalevalan maailman muiden pyhien kirjojen joukkoon. Kun Mad. Blavatsky, joka oli teosofian ensimmäinen julistaja, kirjotti suurteoksensa Salaisen Opin, niin hän ensimmäisen osan alkuun motoksi pani otteen Veeda-kirjoista, mutta toisen osan alkuun pani otteen Kalevalasta. Hän puhuu Salaisessa Opissaan Kalevalasta ja lukee sen maailman pyhien kirjojen joukkoon. Ja teosofit noudattaen hänen esimerkkiään ovat ylipäänsä olleet taipuvaisia pitämään Kalevalaa merkilisenä „pyhänä“ kirjana.

Mutta mitä merkitsee, että Kalevala on pyhä kirja? Se merkitsee ensinnäkin, että siitä kuvastuu Suomen kansan muinainen elämäncatsomus, sen henki. Mutta samalla se merkitsee, että se on pyhänä kirjana asetettava maailman muiden pyhien kirjojen rinnalle ja että se esittää samoja totuuksia kuin nekin esittävät, samaa ikivanhaa viisautta.

On aivankuin kaitselmuksen johtoa, että Kalevala syntyi ennenkuin teosofinen liike esiintyi, sillä teosofisen liikkeen yhtenä tarkoituksena on korottaa oikeaan asemaansa kaikki muinaiset pyhät kirjat. Sen tehtävä on osottaa, että ihmiskunnassa on ollut alkuperäinen viisaus ja että se viisaus vieläkin elää ja että ihminen voi pyrkiä siihen viisauteen ja saavuttaa sitä. Teosofia osottaa, että on olemassa totuuden tieto ja sen tiedon vartijat ja että ihmisen on kutsuttu kulkemaan tiellä sitä kohti, kunnes hän tulee totuuden tietäjäksi, viisaaksi ihmiseksi.

Sentähden teosofia näyttää, kuinka kaikissa uskonnoissa on opetettu samaa ja kuinka kaikissa maailman pyhissä kirjoissa ilmenee sama alkuperäinen maailmancatsomus. Myöskin Kalevalan suhteen tahtoo teosofinen liike näyttää, että siinä kuvastuu sama ikivanha viisaus.

Mutta jos sanotaan, että Kalevala on pyhä ja merkillinen kirja, merkitseekö se, että jokainen sana, jokainen säe siinä on pyhä? Niin on tahdottu väittää muista pyhistä kirjoista. Niinpä

katolinen kirkko vielä tänä päivänä väittää, että raamatussa on jokaikinen sana Jumalan hengen inspiroima ja täydellistä totuutta, mutta me tiedämme tieteellisen tutkimuksen nojalla, ettei niin ole laita. Me emme suinkaan voi Kalevalaa — yhtä vähän kuin mitään muuta kirjaa — pitää tuollaisena pyhänä taikateoksena vaan me ainoastaan uskomme, että siinä on kätkeytynä viisautta ja että se, jolla on silmät nähdä, voi siitä viisautta etsiä esille. Me huomaamme, että henki sen takana on pyhä ja viisas ja että muutokin joskus on hengen mukainen. Mutta samalla myönnämme, että muodossa saattaa olla paljon lisäyksiä, muutoksia, väärennyksiä. Joskus on Kalevalassa sellaisia sanoja, nimiä, säkeitä, jotka nähtävästi ovat iänikuista perintöä ja joiden on täytynyt pysyä muuttumattomina kaukaisilta ajoilta, mutta näiden lisäksi voimme pitkin matkaa huomata muita lisäyksiä, jotka kuuluvat runojen ulkoasuun mutta eivät sisällä mitään syvempää merkitystä. Jos Kalevalaa rupeisimme mystillisesti selittämään sana sanalta ja säe säkeeltä, silloin joutuisimme labyrinttiin, pääsemättömiin sokkeloihin. Sillä tavalla me emme ole oikeutettuja selittämään mitään n. k. pyhää kirjaa. Se olisi taikauskoa. Silloinhan heti voidaan meille nauraa, jos tiedetään, että juuri sen kohdan on lisännyt se ja se kokoonpanija. Niinhän raamatusta voidaan sanoa: „jos rakennatte tuon lauseen päälle opin Jumalan kolminaisuudesta, niin senhän lauseen lisäsi joku munkki keskiajalla.“

Kalevalasta siis emme saa ruveta selittämään yksityisiä sanoja ja säkeitä vaan meidän täytyy nähdä, mitä siinä on takana. Sillä tavalla täytyy lukea pyhiä kirjoja, että mietiskelee niitä, lukee niistä jonkun kappaleen ja pitää sitä sielunsa silmien edessä, kunnes sen merkitys valkenee. Jos sitten tiedämme jotakin maailman laeista ja elämän salaisuuksista, niin ilostumme ja ihastumme, kun taas näemme tuossa pyhässä kirjassa asiat esitettyinä aivan samalla tavalla. Ne, jotka kirjan eli runot ensin ovat laatineet, ovat jotakin tienneet, vaikka heidän sanansa sitten ovat kulkeneet polvesta polveen enemmän tai vähemmän käsittämättömänä.

Tällä tavalla Kalevala teosofiselta kannalta on pyhä.

Me elämme nykyään merkillisessä ajassa. Olemme monta kertaa puheissa ja kirjoituksissa viitanneet siihen, että korkeiden henkimaailmojen tieto ja luottamus on nykyään, että suuria mul-

listuksia on tapahtuva maailmassa, ei ainoastaan ulkonaaisesti vaan sisäisesti. On tuleva uusi aika, on tuleva uusi uskonto. Ehkä ei kestä monta vuosikymmentä, ennenkuin uusi opettaja tulee ja ennenkuin uusi uskonto pannaan alulle. Se uusi uskonto on oleva maailmanuskonto, se on voittava koko maailman, mutta se ei voita sillä tavalla, että se tunkisi tieltään kaikki muut uskonnot ja maailmankatsomukset vaan siten, että se nostaa kaikki muut uskot ylös sille tasolle, jossa ne ovat yhtä. Se uusi uskonto on näytävä, kuinka kaikkina aikoina on ollut ihmiskunnassa totuuden aavistusta ja totuuden tietoa. Se on näytävä, kuinka vanhat uskonnot ovat selittäneet elämän samalla tavalla. Se on siten tekevä jokaisen kansan itsenäiseksi. Jokainen kansa on huomaava, että se on totisesti sisimmässä itsessään niin uskonut kuin totuus on. Ja jokainen yksilö, jokainen ihminen on tekevä saman huomion. Nytkin jokainen totuudenetsijä, kun hän on löytänyt totuuden, ajattelee ja tuntee koko sielussaan: „mutta tätähän minä olen vaistomaisesti koko ajan uskonut ja tämän tiennyt. Nyt se vain tuli minulle selväksi“. Sellainen on totuus. Se on sukua ihmishengelle eli paremmin sanoen ihmishenki on sukua totuudelle, sillä ihmishenki on totuudesta lähtenyt ja ihminen kaipaa totuutta ja kun hän vihdoin sen löytää, niin hän riemastuu ja tuntee: tämähän on minua itseäni.

Samalla tavalla uusi opettaja, kun hän tulee maailmaan, on herättävä ihmisiä. Me olemme älyllisesti kehittyneet sellaiseen kohtaan, että ymmärryksemme ja järkemme voi ottaa vastaan tuon tiedon ja tunteen, että aina on ollut totuutta ja aina on voinut totuutta etsiä. Ihmisen järki ei olisi voinut tätä kestää joitakuita aikoja sitten. Silloin täällä Europassa ihmisten täytyi saada uskoa, että he olivat erityisesti Jumalan armottamia olentoja ja että Jumala oli erityisesti pitänyt huolta heistä, kristityistä, mutta että pakanat olivat julmia olentoja, joita täytyi auttaa. Nyt olemme tulleet kehityksessä sellaiseen tilaan, että tuollainen käsitys on taikauskoa. Kaikki ajattelevat, kaikki totuutta etsivät ihmiset voivat jo riemastua siitä ajatuksesta, että Jumalan totuus on aina ollut ja että ihmishenki on aina sitä kaivannut, aina etsinyt ja aina voinut löytää. Siksi ei ole eri uskontojen, eri tietäjien, eri viisasten välillä mitään

eroa, ei taistelua eikä ristiriitaa vaan kaikki viisaat ojentavat toisillensa veljeskättä, koska he kaikki ovat löytäneet saman totuuden.

Tämän voimme ymmärtää ja tätä tulee uusi uskonto opettamaan. Se tapahtuu sillä tavalla, että jokainen ihminen ja jokainen kansa herätetään itsenäiseksi. Ei ole Suomen kansakaan jätetty syrjään. Kalevala sai ilmestyä, Suomen kansa sai herätä kansallistuntoon. Nyt sen pitää herätä ihmistuntoon, nyt sen täytyy seisoa muiden kansain veljenä, totuuden Jumalan edessä ja sen täytyy omalla tavallaan, omalla kansallisella tavallaan heijastaa jumalallista totuutta, tuoda ilmi jumalallista viisautta. Tähän tietoon on Suomen kansa nyt herätettävä.

Tutkikaamme nyt, millä tavalla Kalevalassa viisautta on esitetty.

Pekka Ervast.

KALEVALAN LUOMISKERTOMUS.

Tahdomme nyt ryhtyä vähän tarkastamaan Kalevalaa ja silloin ensiksi sen luomiskertomusta. Niinkuin ylipäänsä kaikki pyhät kirjat, alkaa Kalevalakin luomisella. Tämä luomiskertomus on kuitenkin hieman erilainen Lönnrotin aikaisemmin laatimassa Kalevala-painoksessa ja uudemmassa.

Nykyisessä Kalevala-laitoksessa kerrotaan, kuten muistamme, kuinka Ilmatar, elettyään „ilman pitkällä piholla“, ikävystyy aikoihinsa ja laskeutuu alas mereen. Täällä hän tulee raskaaksi ja vaikeissa synnytystuskissaan rukoilee Ukko Ylijumalalta apua. Silloin tulee sotka lentäen etsien pesän sijaa, Ilmatar nostaa polveansa vedestä ja siihen sotka munii kuusi kultaista munaa, rautamunan seitsemännen. Mutta kun Ilmatar liikuttaa polveansa, vierivät munat rikki ja niistä syntyy maailma. Sitten Väinämöinen Ilmattaren kohdussa ikävöi ulos ja synnyttää itsensä siten että hän itse aukaisee itsellensä tien ja omin voiminsa tulee ulos emonsa kohdusta.

Näin kertoo uusi Kalevala. Vanhassa Kalevalassa taas ei puhuta ensinkään Ilmattaresta, kerrotaan vain, kuinka Väinämöinen tulee ulos emonsa kohdusta ja sitten uipi ympäri. Väinämöinen sitten näkee kotkan etsivän pesimäsijaa ja nostaa merestä polveansa, johon kotka munii munansa ja munista muodostuu maailma.

Tässä on kaksi luomiskertomusta ja me kysymme luonnollisesti, mikä niistä on oikea. Huomaamme, että Lönnrot myöhempää Kalevalaa laatiessaan arveli, että Väinämöinen ei ole jumala vaan sankari, inhimillinen olento. Kuitenkin selvästi tuo vanha luomiskertomuksen muoto, missä Väinämöinen esiintyy jumalallisena olentona, kuuluu vanhimpaan traditsiooniin.

Me näemme saman suhteen uskonnoissa. Meidän ei tarvitse mennä kauemmaksi kuin kristinuskoon. Samaten kuin Väinämöinen syntyi neitsyt Ilmattaresta, samaten Kristus kertomuksen mukaan syntyi neitsyt Maariasta ja samalla tavalla Buddha syntyi ja muut maailman „vapahtajat“. Ja samaten myös Kristusta ei ole pidetty ainoastaan sankarina, suurena ihmisenä vaan jumalana. „Kristus“-nimellä on kuvattu myös Jumalan Poikaa eli Logosta,

kuten sanotaan Johanneksen evankeliumissa. Eikä Logos ole silloin erityinen henkilö vaan se ilmennyt jumala, joka loi maailman.

Kun siis vanhassa Kalevalassa Väinämöinen luo maailman ja uudessa Ilmatar (jolloin Väinämöinen vasta syntyy myöhemmin), niin ei tarvitse otaksua, että tässä olisi kaksi ristiriitaista kertomusta vaan saman kertomuksen kaksi kehitysmuotoa. Itse asiassa Ilmatar ja Väinämöinen on yhtä. Onpa voinut syntyä sekaannusta nimienkin yhdenmukaisuuden vuoksi: *Väinämöinen* — *Veenemonen*. Myöhempää kertomusta, jossa Väinämöinen syntyy vasta maailman luomisen jälkeen, pidän salatieteellisesti katsoen parempana.

Väinämöinen on itse asiassa Logos. Ja mitä on Logos? Kun meidän aikanamme tavallinen materialistinen tiedemies koettaa selittää maailman syntyä, niin hän ottaa rasvapallon, pyörittää sitä vedessä ja näyttää, kuinka siitä erkanee pieniä palloja. Noin koneellisesti syntyy maailma hänen käsityksensä mukaan. Alkuaineusva alkaa pyöriä, siitä erkanee osia ja näin syntyy aurinkokunta planettoineen, maailmoineen. Ja ehkä meidänkin mielestämme tämä tuntuu erinomaisen viisaalta verrattuna muinaisaikaisiin kertomuksiin.

Mutta yhden asian me vain unohdamme. Sitä asiaa ei osaa ratkaista professori, kun hän siinä seisoo selittämässä maailman syntyä. Kuka pani pyörimään nuo alkuaikaiset elementit? Siihen ei voi tiede mitään vastata, sitä ei voi ensinkään ratkaista, jollei uskota henkeen ja elämään. Ja siksi pä vanhat viisaat — tämän näemme pyhistä kirjoista — ovat kansottaneet maailman jumalallisilla, elävillä olennoilla, tajunnoilla, jotka noita maailmoita „pyörittävät“. Mielestäni he ovat sittenkin olleet viisaampia ja nähneet kauemmaksi kuin nykyaikaiset materialistiset tiedemiehet.

Jos me itse koetamme katsella, tunkeutua maailman salaisuuteen ja nähdä, kuinka on elämän pohjattomissa syvyyksissä, niin me todella kohtaamme niitä jumalallisia olentoja, jotka maailmoita luovat. Niitä on meidän maapallomme ja meidän aurinkokuntamme takana Logos, se olento, jonka kehityshistoria on kätketty aikakausten yöhön. Mutta sekin on olento, joka vuorostaan voi rukoilla „Ukko Ylijumalaa“, sitä Salaisuutta, joka on kaiken takana ja jota ei kukaan tunne.

Kalevalan luomiskertomuksessa Väinämöinen edustaa tätä

Kirjaan on skannattu aikakauslehdessä
Tietäjä 1912 olleet neljä lyhyttä Pekka
Ervastin Kalevala-aiheista kirjoitusta:

- Kalevalaa tutkimaan
- Kalevalan luomiskertomus
- Kalevalan avaimet
- Kalevalan Aino-taru

Pekka Ervast julkaisi Kalevalan sisältöä
avaavan lähes 500-sivuisen teoksen
Kalevalan avain vuonna 1916.

